

Sygn. akt IV U 570/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Zalasinski

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2014r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania S. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia (...)r. (Nr (...))

w sprawie S. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 570/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia (...), organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu S. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Od decyzji tej odwołanie wniósł ubezpieczony S. G. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty. W uzasadnieniu decyzji podniósł, iż schorzenia, na które cierpi nie pozwalają mu na wykonywanie pracy kierowcy. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł te same argumenty co w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje.

Ubezpieczony S. G. urodzony (...) był uprawniony do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia (...). W dniu (...) wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres dołączając zaświadczenie o stanie zdrowia. Po przeprowadzeniu badania lekarskiego Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Komisja Lekarska ZUS po stwierdzeniu u wnioskodawcy zespołu zależności alkoholowej w okresie deklarowanej długoletniej abstynencji, zestarzałego zwichnięcia stawów śródrečno-nadgarstkowych ręki lewej ze zmianami zwyrodnieniowymi tych stawów uznała go za zdolnego do pracy.

badając sporną okoliczność stopnia niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: neurologa J. S., ortopedy M. W., psychiatry M. D. i psychologa A. B.. Biegli w swoich opiniach (k. 9-11v, 27-27v, 43-46) stwierdzili u ubezpieczonego zestarzałe zwichnięcie stawów sródręczno-nadgarstkowych ręki lewej z wtórnymi zmianami zwyrodnieniowymi stawów, okresowy zespół bólowy kręgosłupa C i L/S na podłożu zmian zwyrodnieniowych 1 dyskopatycznych bez istotnego upośledzenia sprawności ruchowej, bóle i zawroty głowy, neurastenienie nerwicową ZZA w okresie dłużejletniej remisji. Schorzenia te, zdaniem biegłych, nie powodują niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Odwołanie nie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach określonych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, że ubezpieczony nie spełnia wszystkich warunków zawartych w tym przepisie. Odnośnie warunku niezdolności do pracy Sąd podzielił opinię biegłych, ponieważ została wydana przez lekarzy odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych "niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu". Jednocześnie w art. 12 ust. 3 ustawy wskazano, iż "częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji". Ubezpieczony posiada wykształcenie podstawowe. Pracował jako kierowca. Obecnie nadal pracuje jako kierowca. Zgodnie z opinią biegłych stwierdzone schorzenia nie naruszają w znacznym stopniu możliwości wykonywania tych zawodów. W piśmie procesowym z dnia (...) ubezpieczony kwestionował opinie biegłych neurologa i ortopedy. W ocenie Sądu biegli wyjaśnili swoje stanowisko w opinii uzupełniającej. Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii. Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów. W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłych, którzy uznali, że S. G. jest osobą zdolną do pracy. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawcy. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii oraz, że oraz że nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy sądowych przekonanie ubezpieczonego o utrzymującym się stanie inwalidztwa (wyroki SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807, z dnia 14 maja 1997 f., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161).

Zdaniem Sądu w realiach mniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnych opinii biegłych lekarzy, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii

już w sprawie sporządzonej. Biegli odnieśli się zarówno do wykształcenia ubezpieczonego, jak i do posiadanych przez niego kwalifikacji w kontekście stwierdzonych schorzeń.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych "niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu". Jednocześnie w art. 12 ust. 3 ustawy wskazano, iż "częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji". Ubezpieczony posiada kwalifikacje do wykonywania zawodu kierowcy i nadal zawód ten wykonuje. W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony nie utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z tych względów niezasadny jest również wniosek ubezpieczonego o powołanie innych biegłych neurologa i ortopedy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴ § 1 1 kpc orzekł jak w wyroku.